

та Національного академічного драматичного театру ім. Лесі Українки в Києві. Відомий польський режисер Гжегож Яжина акцентує проблематику долі жінки під час війни, жіночої сили, відтак центральним образом вистави постає жінка-войовниця, а надзавданням — щоб голос жінки був почутим. Окрім вистави, проєкт містить серію інтелектуальних зустрічей, воркшопів, дискусій, творчі лабораторії, а також гастролі як в Україні, так і за кордоном.

У наведених прикладах художньо-образна поетична система творів Лесі Українки постає як актуальний матеріал для осмислення війни, втрати, відповідальності, жіночого досвіду та культурної пам'яті. Поетичність стає засобом художнього узагальнення сучасної реальності.

Отже, сучасний український поетичний театр не лише пам'ятає поетичну традицію, а й перетворює її у живий соціальний діалог, де поетичний текст стає інструментом вираження й знеболювання травми; консолідації; нового драматичного мислення; інтеграції поезії, перформансу, документального досвіду та музики. Перспективою подальших досліджень є створення типології сучасного поетичного театру України та міжмедійного аналізу його взаємодії з кінематографом.

С. Фєвральова

ВАЖЛИВІСТЬ ДИСЦИПЛІНИ «МАЙСТЕРНІСТЬ АКТОРА» В ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ АКТОРІВ МУЗИЧНО-ДРАМАТИЧНОГО ТЕАТРУ

S. Fievrálova

THE IMPORTANCE OF THE DISCIPLINE "ACTOR'S SKILLS" IN THE PROFESSIONAL TRAINING OF MUSICAL AND DRAMA THEATRE ACTORS

*Генріх Гольпейн,
«Дівчина в білому», 1849 р.
(полотно, олія).
Кам'янський державний
історико-культурний
заповідник (інв.№ 2710 (ОМ))*

Сучасний музично-драматичний театр — це унікальний художній простір, де органічно поєднуються слово, музика, вокал та пластика. На відміну від суто драматичного театру або опери, музична драма вимагає від виконавця максимальної універсальності. В таких умовах дисципліна «Майстерність актора» перестає бути просто одним із предметів навчального плану; вона стає стрижнем, навколо якого формується вся професійна ідентичність майбутнього митця. Актуальність вивчення цієї дисципліни зумовлена потребою у створенні цілісного художнього образу, де кожен вокальний вихід чи танцювальна па є не вставним номером, а логічним продовженням внутрішнього життя персонажа.

Головна складність професії актора музично-драматичного театру полягає в необхідності виправдати «умовність» жанру. Перехід від розмовної мови до співу й танцю є одним із найскладніших моментів на сцені. Без належної акторської підготовки такий перехід часто виглядає штучним, що руйнує сценічну ілюзію.

Акторська майстерність виконує роль «фундаменту» з кількох причин:

- дія як основа співу: У музичній виставі пісня — це форма монологу. Майстерність актора вчить студента діяти через звук, розуміти підтекст кожної музичної фрази та тримати наскрізну лінію ролі;

- психофізична свобода: Вправи на увагу, розслаблення та зняття м'язових затисків безпосередньо впливають на якість вокального виконання, звільняючи тіло актора від напруги, що критично важливо для правильного дихання;
- інтелектуальна творчість: основується на традиції «розумного Арлекіна» Леся Курбаса, предмет допомагає студенту аналізувати структуру твору та знаходити індивідуальні характеристики персонажа, які зчитуються глядачем навіть у масових сценах.

У мюзиклі чи музичній драмі персонаж існує в умовах підвищеної умовності. Дисципліна навчає студента принципу «психологічного обґрунтування музичного моменту». Вокальна партія має виникати тоді, коли емоційна напруга досягає такого піку, що звичайних слів уже недостатньо. Через акторський інструментарій студент вчиться:

- наповненню музичних пауз: внутрішній монолог не припиняється під час інструментальних проґрашів, роблячи музику частиною думок героя;
- сценічної віри: тільки за умови щирої віри самого виконавця в «магічне “якби”» глядач може сприйняти умовність жанру як істину;
- конфліктної взаємодії: у дуетах акторська майстерність зміщує акцент із технічного співу на взаємодію з партнером, де голос стає інструментом впливу та боротьби.

Сьогодні театри все частіше створюють вистави на стику імерсивного шоу, рок-опери та перформансу. Майстерність актора стає адаптивним механізмом, який дозволяє студенту працювати з різними режисерськими методами та зберігати «ансамблевість» — відчуття партнера в складних хореографічних чи хорових побудовах.

Крім того, вивчення акторських шкіл формує естетичний фільтр, дозволяючи відрізнити справжнє переживання від штампів. Це допомагає уникати «естрадності» та працювати над текстом лібрето з такою ж глибиною, як із класичною драматургією.

Отже, значення дисципліни «Майстерність актора» для майбутніх фахівців музично-драматичного театру є визначальним. Вона є тією «хімічною реакцією», яка поєднує техніку вокалу та пластику в єдиний живий організм сценічного образу. Оволодіння акторським методом є запорукою творчої довговічності, адже саме внутрішня техніка залишається головним капіталом артиста, дозволяючи створювати вистави, що викликають справжній катарсис у сучасного глядача.

А. Біленька, О. Світлична

ОСОБЛИВОСТІ МОВНОГО ОБРАЗУ ДЖОНА КІТІНГА У ФІЛЬМІ «СПІЛКА МЕРТВИХ ПОЕТІВ»

A. Bilenka, O. Svitlichna

FEATURES OF JOHN KEATING'S LINGUISTIC IMAGE IN THE FILM "DEAD POETS SOCIETY"

«Спілка мертвих поетів» — одна з найкультовіших голлівудських кінострічок 1980-х років, яка не лише отримала кілька номінацій на премію «Оскар», а й справила значний культурний вплив, особливо на молодь. Центральний слоган фільму, висловлений устами головного героя — викладача Джона Кітінга, — «Лови момент» (*Carpe Diem*), став символом пробудження творчої свободи, інтелектуальної сміливості та духовного оновлення. Бачення Кітінгом життя,